

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jacobi Alvarez de Paz Opera

De Exterminatione Mali, Et Promotione boni - Libri quinque

Álvarez de Paz, Jacobo

Lvgdvni, 1613

De discretione in mortificatione seruanda. Cap. 18.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77843](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77843)

panis & vini speciebus, sub quibus ipse Christus verè later, expressit. Offeramus, inquam, illud in vitulis tribus, quibus Saluatoris nostri diuinitas, anima & caro signantur, vt ex vnione ad hunc Saluatorem gratiùs admittatur, & ampliorem nobis deferat salutem. Si enim homines cum optima parte vituli aut arietis, quam ad comedendum accipiunt, non dedignantur vilissimum quoddam additamentum admittere, cur Dominus cum infinitis, & pretiosissimis meritis filij sui exile opus nostrum, illis adiunctum non admittat?

Non simul omnia mortificationis studia suscipias, sed à minoribus & facilioribus incipe, & ex illis ad maiora ac difficiliora progredere. Quod non solum de omnium mortificationum genere accipiendum est, sed etiam in quavis speciali mortificatione seruandum; vt scilicet cum te abnegare & cohibere discis, minora in opere ipso priùs ad opus veniant, & ea quæ maioris sunt momenti, precedant. Ricardus Victorinus sapienter hoc docet, sic scribens: Qui molliter & dissolutè viuendo, inimico contra se vires præbuit; verè vice, vt contra hunc roboretur, & illi resistat, à minimis incipiat, & frequenter in talibus præualere conetur, quatenus vsu vincendo roboretur, & de minorum victoria ad maiora vincèda paulatim conualefeat.] Hæc ergo minora nequaquam cõtemnenda sunt, non tantum quia Deo grata, non tantum quia præmio digna, (vt supra dictum est) sed etiam quia paulatim cor nostrum emolliunt, & parant ad maiores abnegationes sustinendas, & dum his minoribus occupamur, ad ferendum abnegationis onus assuescimus.

Hæc etiam sunt media, quæ maximè ad mortificationem adiuuant. Primò, si ea bona mortificationis parte descripta. Quis enim propter tam præstantissima bona, non labores atque pressuras libenter sustineat? Secundò, si Christi Saluatoris vitam intentè consideres, & te discipulum, seruum, & militem eius aduertas; nam valde stultum est, discipulum minimè doctrinam præceptoris amplecti, seruum sui domini vestigia non sequi, & militem pugnantis & occumbentis in cruce ducis, segnem & inertem oritari. Tertio, si omnium sanctorum historias, tum martyrum, tum confessorum, non ad curiositatem, sed ad imitationem euoluas, quorum vita (quæ non fuit, nisi perpetua quædam & continens abnegatio) nihil aliud te docebit, ad nihil aliud accendet, nisi ad omnia carnis oblectamenta respuenda & plenam de te victoriam comparandam. Quarto, si mundanorum vitam oculis mentis obicias: hi namque, ob perituras diuitias, ob honores inanes, ob impurissimas voluptates, mirum est quanta faciant, & quanta patiantur: quid ergo æquum est, te ob veram virtutem facere, quæ per se in immensum maius bonum est, & ad æterna bona aditum parat? Ecce agricola expectat pretiosum fructum terræ, patienter ferens, donec accipiat temporaneum & ferrotinum. Patiens igitur esto & tu, & confirma cor tuum, quoniam aduentus Domini appropinquauit.] Quintò, si Christum in quocumque, quod aggredieris, te videntem, & considerantem, & tuis laboribus præmia decernentem contempleris. Quis enim, vt ait Cyprianus, non libenter & promptè calicem salutis accipiat? Quis non appetat gaudibundus & lætus, in quo & aliquid & ipse Domino suo retribuatur? Quis non pretiosam in conspectu Domini mortem fortiter & constanter exci-

Ricar. in Catech. 21.

Iacobi. 5. 7.8.

Cyprian. epist. 77. ad Nemesianum.

piat? Placiturus eius oculis, qui nos in congressione nominis sui desuper spectat, volentes comprobare, adiuuat dimicantes, vincentes coronat, retributione bonitatis ac pietatis paternæ remunerans in nobis, quicquid ipse præstitit, & honorans, quod ipse petfecit?

Tandem ad mortificationem complectendam maximè conferet, scire eam non esse tristem, non amaram, non turbulentam, sed lætam, sed dulcem, sed tranquillam, licet primo aspectu alia esse videatur. Ita enim Dominus, qui mitis est erga suos, patrem hunc iustorum quotidianum condiuit, vt ore mansus & in opus assumptus, dulcius sapiat quam mundi delicia. Et sicut Eliseus misa farina in ollam colocythidarum, quæ amarissima erant, eam dulcem fecit, & omnem amaritudinem depulit: ita Christus nescio quid in studium mortificationis iniicit, quo illud dulcissimum & suauissimum facit. Ad quod optimum est illud Bernardi, qui loquens de verbis amatoris Beati Andrea, quibus crucem sibi dilectissimam declarabat, hæc ait: Dum enim noctis huius vigiliis celebrantes, in verbis tantæ exultationis cantando delectemur, putas, non fuit in nobis, qui secum cogitaret & diceret: Quid sibi vult hoc, aut vnde tam noua læticia? Certè & crux pretiosa est, & crux amari potest, & crux habet exultationem. Ita est, fratres mei. Si fuerit qui colligat semper lignum eracis, vitam germinat, fructificat iucunditatem, oleum lætitiæ stillat, balsamum sudat spiritualium charismatum. Non est syluestris arbor, lignum vite est apprehendentibus eam. Arbor fructifera, arbor salutifera est: alioquin quomodo Dominicam occuparet terram? Illam dico pretiosissimam glebam, cui clauorum est infixæ radicibus. Si non esset hæc pretiosior cunctis, fructuosior vniuersis, nunquam illo plantaretur in orto, nec illam permetteretur vineam occupare. Deinde quid mirum si cruci suauitatem dedit, qui dedit & igni? Aut quomodo crux iudicatur insipida, vbi dulce sapit & flamma? Quid enim sapiebat Laurentio ignis, cum irriteret carnifices, indicem subsannaret? Hæcenus ille. Vnde si doloris & tristitiæ timor à mortificatione nos retrahit, iam non est, cur illam fugiamus, quam alacrem & exultationis plenam inuenimus ipsa hora, qua illam fuerimus amplexi. Quo magis gustatur, magis dulcescit, quo auidius comeditur, meliorem saporem ingerit, & quo frequentius assumitur, maiorem voluptatem ex ea, amans Deum animus capit.

4. Reg. 4. 41.

Bern. ser. 1. de S. Andrea.

De discretione in mortificatione seruanda.

CAPVT XVIII.

POSTREMVM quod de mortificatione dicimus, illud est, vt sit semper diuinæ sapientiæ luce gubernata & discretionis sale condita. Neque enim placebit sale caruerit, & indiscretio stulta dictauerit. Idèoque in Leuitico scriptum est: Quicquid obtuleris sacrificij, sale condies, nec auferes sal fœderis Dei tui de sacrificio tuo.] In omni oblatione tua offeres sal. Et Dominus in Marco eandem legem adducens, ait: Et omnis victima sale salietur.] Insulsa namque, & ideo ingrata est Domino nostrorum obsequiorum oblatio, nisi illi discretionis sal apponamus, quod omnè in suauitate defectus ex-

Leuit. 2. 13.

Marc. 9. 49.

cessusue

cessu dimoueat. Sunt quidem nonnulli in omnibus natura remissi, qui neque in vita seculari insigniter mali fuerunt, neque in vita spirituali eminere contendunt. Quibus discretio ad hoc necessaria est, ut segnitiam auferat, & mentem, quasi dormituriorem, ad vigiliam feruoris excuset. E contra sunt alij natura vehementes, qui flagitia festantes, alios coartaneos procacitate & peccandi auiditate superant: & ad bonam frugem conuersi, inter omnes supereminent. In quos quadrat illud Iob: Ad nimium calorem transeat ab aquis niuium. Nam si frigiditas peccata; & calor, iustitiam significat, quid est ab aquis niuium ad nimium calorem transire, nisi in malis & in bonis eos niuios esse, & nullam mensuram seruare? Alij vero non iam propensione naturae, sed conuersionis feruore concepto, proprias vires examinare non curant, & onera illis imparia sibi audent imponere: quae non fragilitati carnis, sed ardori cordis accommodant. Qui quodammodo infeliciores sunt illis, qui nunquam viam virtutis incoperunt, quoniam non iam in tenebris, sed in media luce cacutiunt. De illis quippe dicitur: Effusa est contemptio super principes; & errare fecit eos in inuio & non in via. At isti non iam in inuio, sed in ipsa via errant, in qua certe errandum non erat. Domitius enim adiuuit pauperem de inopia, & posuit sicut oues familias: quia nimirum incipientibus & robur ad incedendum tribuit, & ducatum ouibus suis, ne in quaerendis pasuis errent, impertit. Satis autem miserum est, oues tantum ducem habentes a via virtutis per indiscretionem deuiare. Hos ergo spiritu feruidos, & illos natura nimios nunc alloquimur; & eos ad discretionis mensuram in mortificatione sui tenendam hortamur.

Hac autem discretio tribus partibus, ut mihi quidem haec attentè cogitanti videtur, aptè sufficienterque completur. Quarum vna ad corporis mortificationem, altera ad mentis abnegationem, tertia ad vtramque pertinere cognoscitur. Corporis mortificatio sensumque cohibito, non debet vires naturales carnis aut diuinitus datas excedere. Vires naturales sunt, quas ipsa natura peperit; vires diuinitus datae sunt, quas Dominus ipse naturae ipsius, naturae fragilitatem roborans, quibusdam eximiiis sanctis, ad magnas asperitates speciali instinctu vocatis, impertit. Has si tu non habes, quod ex multis, sed praecipue ex consilio maiorum agnosces, sanctos quidem illos admiraberis atque suspicies, non tamen imitaberis, & solum iuxta vires naturales corporalem mortificationem assumes. Caelestis namque gratia, ut optimè ait Laurentius Iustinianus, omnibus se communicat, non tamen aequaliter. Cunctos saluare vult Deus, non autem sanctificare. Nec te infelicem existimes, qui non vales, sicut alij carnem domare; quia per ardentia desideria & studium interinarum virtutum supplere poteris, quod infirma caro sustinere non potest. Cogita ergo corpus esse sicut equum, quo veheris; mentem vero esse instar fessoris, quae corpori, id est, equo, insidens, illud habens & frango discretionis gubernat. Et noli equum tuum ita abstinentia & aliis laboribus macerare, ut medià viâ deficiat, & onus sustinere non valeat. Similitudo haec magni Basilij est, qui corpus rationis experts, à ratione, quae ut nomen ipsum refert, rectorio est & intelligentia, gubernandum omnino ac regendum esse aumat. Qualis autem erit rector, si ipsi intelligentiae lux discretionis desit, sine qua nomine intelligentiae est prorsus indigna? Et alibi ad idem ait: Sicut per ciborum abundantiam la-

A sciens equus noster, aurigam quacumque vult pessimè praecipitem fert: ita & per nimiam propositum impedit virtutis iter. Quemadmodum denique aurigae non expedit, equum ita affluentem saginare praesepio, ut illius lasciuus motibus inordinatisque laedatur; & quò ille voluerit, circumferatur; dum feruidus eius ac nimis viribus nequit obfistere: ita neque virtutis viam cum eo pergere instituenti, conuenit ex nimia necessarj victus indigentia vires eius omnino deicere, ne perpetuis infirmitatis incommodis pressus, alligatus inextricabiles ipsius causa labores subire cogatur. Haec ille.

B Multis alijs similibus Patres hanc in castigando corpore moderationem ac discretionem docent. Nam corpus est instrumentum, quo multa officia nostrae artis, id est, spiritualis vitae, praestamus. Quod si contractum sit & nimis asperitatibus attenuatum, potius impedimento nobis erit, nec poterit in virtutis operibus adiuuare. Est etiam corpus cithara vel organum, quod artificiosè pulsamus, ut ad sonum eius laudes Domino decantemus. Vnde Gregorius: Quid est officium corporis, nisi organum cordis? Quare ad modum musici instrumenti magnam temperiem exigit: ita scilicet ut chordae, id est, vires eius, nec praelaxitate non sonent, nec praenimio rigore rumpantur, nec debitam sibi dispositionem excedant. Est quoque corpus, mentis tabernaculum: ideòque Paulus ait: Nam qui sumus in hoc tabernaculo, ingemiscimus grauati, eo quòd nolumus expoliari, sed superuestiri. Tabernaculum verò in quo habitamus, mundandum quidem est, non diruendum: claudendum est, ne in id introeant mala, non verò per indiscretionem dissipandum. Actandem caro nostra, quatenus bono consentit, sociata est animi non inimica; vxor est non concubina: ita ergo tractanda est, ut virtuti seruiat, non ita ut immoderato onere pressa succumbat. Errant illi, qui carnem ita diligunt, ut eius comoda propriae perfectioni praeferrant, & quasi seipsum in carnem transformant. Quibus Bernardus ait: Caterum sic amet anima carnem, ut non ipsa in carnem transisse puretur, dicaturque ei à Domino: Non permanebit spiritus meus in homine, quia caro est. Diligat anima carnem suam, sed multo magis suam ipsius animam seruet. Amat Adam Euam suam, sed non sic amet, ut voci eius plus obediatur quàm diuinae. Denique neque ipsi quidem expedit sic amari, ut videlicet, cui interrim caues à flagello fraternae correptionis, thesaurizes iram aeternae damnationis. Hi errant, sed admodum etiam errant, qui carnem ita atterunt atque conficiunt, ut animae seruire non possit. Qui dum proficere student, se, dum minus putant, in perpetuam inuacuetudinem, id est, in occasionem teporis & innumerabilium imperfectionum immergunt: & dum seipsum fugiunt, ad seipsum reuertuntur. His Cassianus sapienter antiquorum sententiam in memoriam reuocat, asserentem: Nimietates, aequalitates sunt. Ad vnum enim finem, inquit, nimietas ieiunij & voracitatis peruenit, eodemque dispendio vigiliarum immoderata continuatio monachum, quo somni grauissimi torpor, inuoluit. Nam per excessum continentiae debilitatum quemque, ad illum statum reuocari necesse est, in quo negligens quisque per incuriam detinetur: ita ut frequenter, quos per galtrimargiam decipi non potuisse conspeximus, per immoderationem ieiuniorum viderimus fuisse deiectos, atque ad eandem quam vicerant passionem, infirmitatis occasione collapsos. Vigiliae quoque & pernoctationes irrationabiles

Gregor.

2. Cor. 5.

Bern. ser. 20. in Psal. Qui habitat. Gen. 6.

Cassian. col. 1. c. 16.

Iob 24. 19.

Psal. 106. 40.

Eccl. 4. 1.

Iustin. li. de disciplina monach. c. 27.

Basil. de cons. monach. c. 3.

Basil. de virgin. col. 7.

deiecerunt, quos somnus superare non potuit.] Hactenus ille. Corpus ergo nostrum, ut agrotum in lecto iacentem, aspiciamus, cui noxia denegantur, salubria verò conceduntur: ita corpori necessaria tribuamus, superflua verò & illicita denegemus. Non occidamus illud, siquidem ipsius resurrectionem & speramus & appetimus, sed magis cohibeamus, & ab omni immunditia separemus, ut iam in seipso aliquam formam exprimat illius vitæ gloriose, quam sperat. Portet onus ieiuniorum, vigiliarum, & aliarum asperitatum, quòd potest, in ceteris illi parcamus, ne nos in media via deserat, & prorsus impotentes ad laborandum derelinquat.

Mentis quoque mortificatio discretione regenda est: ut nimirum neque in minimis hæreat, nec ad impossibilia venire præsumat. Illi in minimis hærent, qui quadam mediocritate, vel (ut verius dicam) pusillitate contenti, ad perfectam cordis mundiciam non aspirant. Qui eoque suam mentis abnegationem protrahunt, ut peccata graua non faciant, ut leuia nimis crassa, & in suo genere admodum verecunda, non admittant, ut aliquantulum suos affectus doment, & nihil aliud à suo corde requirunt. Illi ad impossibilia aspirant, qui nec minimum sensum carnis, nec minimum immundam cognitionem sustinere volunt, & si quid huiusmodi sentiant, vehementer tristantur, ac si carnem mortalem & ad omnem impuritatem pronam non gestarent. Illi ergo animandi sunt, hi cohibendi: illi ad maiora & perfectiora mittendi; isti ad suam conditionem agnoscendam inuitandi, ut utriusque medium teneant, & in nimietate teporis aut indiscreti feruoris non incidant. Illi ergo, qui in minimis hærent, sciant se aut ignorantia aut tepiditate laborare. Ignorantia quidem; quoniam nesciunt, quanta sit virtus gratiæ, quam copiosa redemptio Saluatoris, quam magna ex illa provenientes sanctorum diuitiæ, & ideo eam puritatem assequi non curant, quam nec esse in aliis existimant. Tepiditate verò; quia dum remissè perfectionem diligunt, ad eam maioribus laboribus, quos in perfecta mortificatione esse putant, ascendere nolunt. Et iam inuenimus plurimos, qui nec in Sodomis manere constitunt, nec in montem ascendere audent, sed in Segor, paruula ciuitate, quasi in medio sita, manere constitunt. Qui tamen quandiu in montem non properant, & ad perfectam mortificationem non festinant, nec montis tranquillitate gaudent, nec scintillas, & fumum, & terrores Sodomorum effugiunt. Huiusmodi, inquit Bernardus, (& sanè istos paucis contentos quasi digito ostendit) si diu ita permanserint sub onere, aut opprimuntur & succumbunt, aut quodammodo in inferno sunt, ut nunquam ad plenum respirent, in luce miserationum Domini, nec in libertatem spiritus, quæ sola facit iugum suauè & onus leue. Inde autem tam perniciofa tepiditas emanat, quia affectus, id est, voluntas eorum, nondum purgata est, nec bonum sic volunt, sicut nouerunt, à propria concupiscentia abstracti grauius & illecti. Amant enim in carne sua terrenas consolatiunculas, siue in verbo, siue in signo, siue in facto, siue in aliquo alio: & si hæc interrumpunt aliquando, non tamen penitus rumpunt. Inde est, quòd raro affectiones suas dirigunt in Deum, & eorum compunctio non continua sed horaria est. Impleri autem visitationibus Domini anima non potest, quæ his distractionibus subiacet: & quanto magis illis euacuabitur, tanto amplius istis implebitur: si multum, multum: si parum, parum: Vel certè si magis probas, nunquam ista illis misceri poterunt in æternum,

quia ubi vasa vacua non inuenit, oleum stare necesse est: nec mittunt vinum nouum, nisi in vres nouos, ut ambo conferentur. Neque enim spiritus, & caro, ignis, & tepiditas in vno domicilio commorantur: præsertim cum tepiditas ipsi Domino soleat vomitum prouocare.] Huc vsque ille. Necesse est ergo in mortificationis studio, sicut & in reliquis virtutis actionibus, maiora petere, quia qui ad mediocritatem solùm tendunt, in imo iacent, & qui solam mendicitatem fugere statuant, nunquam diuitias acquirunt.

At qui impossibilia præsumunt, superbiam comprimant, & se non Angelos, sed homines, sed fragiles, sed peccatores esse cognoscant. Licet enim (ut dixit Ambrosius) tantum valeat institutio, ut vincat naturam, non tamen eam in aliam naturam ac substantiam commutat. Mutaret autem illam in aliam longè superiorem, si homo non solùm impuros motus vinceret, sed eoque euheretur, ut nullam motum repugnantem spiritui sentiret. Id profectò esset, ut præclare inquit Hieronymus, hominem ex homine tollere, & in corpore constitutum esse sine corpore, dicente Apostolo: Miser ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius? Enitatur itaque passiones vincere, prauas inclinationes abscidere, & fomitem cohibere, non tamen quod naturale est, euellere, & sicut consensum, ita & sensum ablegare. Quod etiam omnino vincere non poterimus, lacrymis & humilitate suppleamus. Hoc namque est saluberrimum Bernardi consilium, ita scribentis: Itaque Iuda & Hierusalem, nolite timere, si perfectionem, quam desideratis, nondum potestis adipisci: sed quod minus habet imperfectio conuersationis, suppleat humilitas confessionis, & imperfectum vestrum viderunt oculi Dei. Propterea enim mandata sua mandauit custodiri nimis, ut videntes imperfectionem nostram decerere, & non posse implere quod debet, fugiamus ad misericordiam, & dicamus: Quoniam melior est misericordia tua super vitas: & qui non possumus in vestitu innocentie seu iustitie, appareamus vestiti confessione.] Sic ille, Humilitati autem huic, qua nos peccatores fatemur, orationem iungamus, qua ex immortalitatis mortificatos, ex imperfectis perfectos, & ex peccatoribus iustos fieri postulemus. Hoc est enim, quod dicit Leo Papa: Qui correctionis reparationem experitur esse difficilem, confugiat ad auxiliantis Dei clementiam, ut vincula male consuetudinis ab illo poscat abrumpi, qui alleuat omnes, qui corruunt, & erigit omnes elisos.] Sic hæc duo extrema teporis & nimie distractionis fugientes, & per mediam viam discretionis ambulantes, ad illum mortificationis gradum, aspirante diuina gratia, veniemus, ut vitia & imperfectiones abneamus, licet naturam humanam & nonnullos eius motus, quibus virtutem pulset & impugnet, non exuamus.

In omni tandem mortificatione, tum externa, tum interna, id obseruandum est, ut nihil indecens, nihil absurdum, gratiæ propriæ abnegationis, fiat, quod oculis aut aures fratrum astantium offendant. Est enim virtus pulcherrima, quæ non ad ea quæ noceant & scandalizent, sed ad ea quæ iuent & ædificent, iustum inclinat. Et aliqua horret natura nostra, non quatenus à nobis vitis hædita, sed quatenus à Deo bene condita est. Hunc autem horrorem, qui semper est mali, & eius quod minus decens, minus pudicum, minus circumspectum est, non debet homo abnegare, sed tanquam bonum & saluti spiritali proficuum custodire. Quid enim si

Ambros.
lib. 2. de
Cain. c. 1.

Hieron.
epist. ad
Rom. 8.

Bern. ser.
2. in vigi-
lia Na-
talis Do-
mini.

Psal. 62.
4

Leo. ser. 6.
Epiph.

Gen. 19.

Bern. ser.
3. de Af-
fect. Do-
mini.

nudus coram omnibus apparere horres? an te ipsum mortificationis pretextu in conspectu fratrum nudabis? Si stultus & amens apparere times, nunquid ut te ipsum vincas, stultitiam aut blasphemiam in conuentu aliorum dices? Si de antea acta vita in saeculo malè consumpta erubescis, an illam & fœda peccata, ut te ipsum mortifices, propalabis? Hæc facere, absurdum omnino est, astus est diaboli, quo nobis illudit, & apud alios virtutem infamat, qui eam, quasi ista absurda præcipientem, stultam & insipientem existimant. Sed ablit, ut hæc & alia similia, virtus vera præcipiat, quam prudentia regit, quam bonus odor comitatur, quam omnis pulchritudo circumdat. Christus nos perfectam mortificationem docuit, sed facere inepta & stulta non docuit. Sancti in exemplum abnegationis nobis dati sunt, quorum vita plena fuit honestatis atque decoris, nihil in eorum gestis legimus, quod circumspectionem non sapiat, quod discretionem non oleat, quod stultitiam, & imprudentiam non condemnet: quod si aliquis eorum quicquam fecit, quod minùs decens, minùs hone-

A stum videatur, illud ut sanctus & perfectus non fecit: vel Deo mouente ob finem bonum, qui opus illud honestavit, fecit. Quod autem peculiari instinctu factum est, nobis admirandum quidem erit, sed imitandum non est. Ecce ergo Mortificationis ac crucis doctrinam utcumque descriptam, quam si non tantùm legeris, sed secundùm eam, vitam institueris, ad magnum culmen perfectionis ascendes. Hæc namque est perfecta imitatio vitæ Christi Iesu, quæ peccata destruit, imperfectiones abiicit, vitia repellit. Hæc est, quæ tentationes vincit, virtutes inserit, in donum orationis inuehit, donâ nondum adepta comparat, & iam lucrata custodit. Hæc est crux, quam quotidie ferre debemus, ut Christum sine offensione & cum magno præmio sequamur. Cuius lignum rectum, abnegatio interna est, quæ mentem ad cœlestia erigit; lignum verò trāsuersum mortificatio externa, quæ corpus nostrum ab imperfectionum cœno sustollit. In hac cruce te ipsum crucifige, ut sicut Christus princeps tuus ex cruce ad thronum euoles, & post dolorem gloriam consequaris.

O R A T I O

AD POSTVLANDVM SPIRITVM MORTIFICATIONIS.

DOMINE Iesu Christe, inſtorum Magiſter, & omnis ſanctitatis exemplar, qui nobis crucem tollere præcepiſti, & in crucem actus, figurâ & nuditate ſanctiſſimi corporis tui perfectionis imaginem demonſtraſti, da queſumus, ut te perſeueranter ſequamur, & per patientiam crucis tuam conuerſationem imitemur. Crux noſtra, ô Domine Deus & Saluator meus, mortificatio noſtra eſt: da igitur, ut mortificatio amore nos teneat, exercitatio nos occupet, & ſuis nos ſemper brachiis excipiat. Crucifigamus corpora noſtra, ab illis omnia impura & ſuperflua ſeparantes: crucifigamus & mentes noſtras, vniuerſa ab eis vitioſa & imperfecta tollentes: ſemper in cruce tibi, ô vita noſtra, viuamus, & in cruce omnibus rebus terrenis moriamur: ut dum mundo morimur, & tibi per vitam puram & illibatam viuimus, ad perfectionem veniamus, & illam vitam perpetuam, beatam, ſecuram adipiſcamur, quam ab æterno paraſti timentibus, amantibus, & imitantibus te. Amen.

FINIS LIBRI II.

